

III.

Беднашъ Танчо излѣзалъ на улицата; а слѣдъ нѣколко минути са вжрналъ веселъ и радостенъ, — сърцето му иска да изскокне отъ радости. . .

— Ехъ, Доне, казалъ Танчо, господъ никога не оставя сиромасите — азъ съмъ ти това хилядо пѣти говорилъ. Днесъ азъ благодаря бога и благославямъ своята сѣдба. . . Мене даватъ мѣсто, и твърде добро мѣсто. Азъ трѣба да пѣтувамъ следъ петъ-шестъ деня.

— Какъ? . . . какво мѣсто? Кой ти дава мѣсто, Танчо? попитала Дона.

— Мене даватъ 100 гроша на месѣцътъ — слушашъ ли, Доне, сто гроша! . . . сто гроша сѣ за назе, моя мила гѣлабице, голѣма сума! Отъ сега нѣма вече да патиме и да гладуваме. Сто гроша на месѣцътъ, а още и конь ми даватъ!

— Кой та главява, Танчо? Дека ще ти да идешъ?

— Главява ма Гѣлабъ Голомахатъ и и-